

Đề bài

Em hãy kể lại
một cuộc thăm
hỏi gia đình
liệt sĩ neo đơn.

Bài làm

...Điều Thu dự cảm đã tới gần...

Anh phải cố vui cho lũ trẻ không phát hiện ra cái ngày khủng khiếp đang tới...

Từ ngày mẹ mất, trong *ngôi nhà tình nghĩa*, chỉ có một mình anh. Các anh chị em ruột thương anh lắm. Ai cũng muốn đón anh về nhà mình để chăm sóc anh, một cách chu đáo. Nhưng anh vẫn khéo léo từ chối vì không muốn bắt ai phải khổ theo mình. Anh luôn tâm niệm thế...

Trường Trung học cơ sở phân công ba học sinh lớp sáu: Hạnh, Hà, Phương luôn tới thăm, đỡ đàn anh, để anh đỡ buồn. Ba cô bé bàn với nhau: Mỗi người sưu tầm một bài thơ, một câu chuyện để kể cho anh nghe.

Ba cô bé ngoan ngoãn, xinh xắn thường đến nhà Thu vào sau giờ học mỗi buổi chiều tan học và một vài giờ ngày chủ nhật. Anh cảm động và vui lắm. Các cô bé đã làm cho anh sống lại một thời đã xa. Hạnh, Hà, Phương tươi tắn, hồn nhiên như nắng xuân. Anh đã đặt tên cho các cô bé là *Thiên thần của chú*. Những việc gì có thể làm được, cái *thiên đàng* không để anh nhúng tay vào. Các cô bé đã kể chuyện, đọc thơ, nhiều khi còn hát cho anh nghe. Cứ sau mỗi tiết mục, các diễn viên được khán giả duy nhất, đặc biệt cổ vũ nhiệt liệt và còn được nghe những lời nhận xét rất tinh tế. Các *thiên đàng* rất ngạc nhiên vì sự hiểu biết sâu rộng của chú thương binh đáng vẻ khờ.

Đến lượt anh kể chuyện cho các cô bé nghe. Đó là trận đánh như huyền thoại ở Tây Nguyên, mở đầu cho cuộc tổng tiến công và nổi dậy mùa xuân 1975. Cảm động nhất vẫn là trận giữ cầu Sài Gòn. Ta quyết giữ, giặc quyết chiếm lại. trận đánh diễn ra hết sức ác liệt. Khi chiếc xe tăng đầu tiên của ta lăn bánh trên cầu, người chiến sĩ cuối cùng giữ cầu trúng đạn. Một chiến sĩ từ xe tăng nhảy xuống cấp cứu đồng đội bị thương. Chiến sĩ giữ cầu thều thào:

– Tiến nhanh lên! Không phải lo cho tôi!

Hiểu ý người lính tăng khê hỏi:

– Đồng chí tên gì?

Chỉ có một nụ cười mơ hồ trả lời anh... Anh lính tăng òa khóc như trẻ con, rồi bẻ thóc xác đồng đội nhảy lên một chiếc tăng của ta vừa băng tới... Người chiến sĩ tăng đó chính là Thu.

Các *thiên đàng* cùng sùi sụt khiến Thu cảm thấy nao lòng... Anh chậm rãi nói:

– Trước lúc bình minh còn bao nhiêu người ngã xuống, lại không xác định được tên tuổi. Họ không lưu lại gì cho bản thân. Họ vĩ đại trong thâm lặng và hành động anh hùng ấy trở thành bất tử.

Ba *thiên đàng* lặng đi. Cả ba cô bé chỉ được gặp các chiến sĩ giải phóng qua phim ảnh, sách vở qua các bài học trong trường. Nay được tiếp xúc với người trong cuộc bằng xương, bằng thịt. Hỏi không xúc động sao được?

Hôm sau, Hạnh, Hà, Phương, mang đến một bó hoa trắng muốt có dải băng đỏ nổi lên dòng chữ vàng: *Kính tặng chú Trần Xuân Thu nhân ngày thiêng liêng 27 tháng 7*. Thu cảm nhận được niềm hạnh phúc mà các cháu đem đến tới mức bàng hoàng. Ôi chao! Các cháu trong lành như những bông hoa thơm thảo. Anh lằng lằng, và lần đầu tiên trong đời, loay hoay viết thử một bài thơ tứ tuyệt:

*Thơm thảo nào bằng, thơm thảo ơi!
Thiên đồng an ủi tấm lòng tôi!
Giọt máu đã rơi không vô nghĩa,
Để cháu hôm nay sáng nụ cười.*

Đọc bài thơ các Thiên đồng mừng vui, khôn xiết. Bất ngờ Thu hỏi:

– Vì sao các cháu tặng chú bó hoa toàn màu trắng?

– Vì chú có tình yêu rất trong sáng.

– Ai nói với các cháu?

– Chúng cháu giặt áo cho chú, trong túi áo có một lá thư...

– À! Ra vậy.

– Hẳn chú không yêu cô Thảo lắm?

– Ngược lại các cháu ạ!

– Vậy sao chú lại...

– Theo chú yêu ai là phải làm cho người ấy thật hạnh phúc. Chú tàn phế vì một vết thương nặng ở cột sống. Chẳng lẽ chú bắt cô Thảo phải khổ theo chú cả một đời? Một mình chú chịu đã đủ lắm rồi...

– Nhưng nếu cô Thảo lại hiểu khác đi?

– Đúng vậy, nhưng gần đây cô ấy đã hiểu. Vì thế kỉ niệm thời sinh viên mấy năm chú và cô học cùng nhau thật càng đáng trân trọng.

– Giá như chú không phải ra đi diệt trừ tội ác...

...Đám tang rất một màu hoa trắng. Đi sau quan tài có ba cô bé mặc đồ xô trắng. Một ông già cao gầy, giọng khàn khàn:

– Bà con ơi! Có một người sống như hoa cỏ. Nay anh về giời. Vĩnh biệt anh, tôi xin đọc lại bài thơ tứ tuyệt *Thơm thảo hoa* của người lính xe tăng thời đánh Mỹ.

Không có tiếng khóc nhưng lệ vẫn rơi, mọi người cố mím chặt môi.

Người quá cố dặn lại, trong đám tang không dùng kèn trống nên mọi người lặng lẽ một cách trang nghiêm. Người cuối cùng quì bên mộ là một thiếu phụ. Chị đặt lên mộ Thu một bông hoa trắng. Mùi hoa, mùi hương, lan xa, lan xa...

Hạnh, Hà, Hương, ba cô bé lớp sáu, ngoan ngoãn, xinh xắn, ba *Thiên đồng* của chú, nước mắt giàn giụa, lặng lẽ cúi đầu...!

(Theo truyện ngắn “Hoa thăm thảo” của Phạm Đỗ Thái Hoàng)